משפחת האופטמן

שם	חיים	חנה (אונצי)
תאריך לידה	1.8.1913	26.1.1926
מקום הלידה	צ'הורובה, צ'כוסלובקיה	טורי רמט, צ'כוסלובקיה
שנת העלייה	1949	1949
תאריך נישואים	1945	
שנת הגעה לישוב	1949	

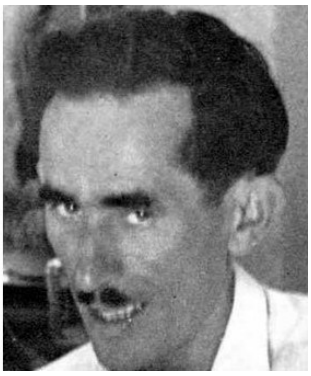

הילדים :
צביקה – 6.8.1949
ציפי – 3.8.1952

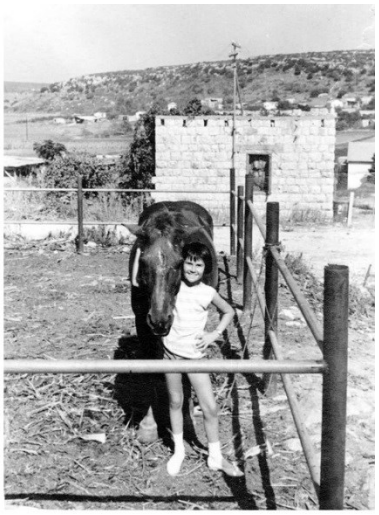

ציפי עם הסוס של טומי כץ , אוגוסט 1962

מספרת הבת ציפי:

"אבי נולד בכפר צ'הורובה בצ'כוסלובקיה. משפחתו נשלחה למחנות הריכוז. איש מבני המשפחה הקרובה לא נותר חוץ מאבי ומאחיו אדולף אשר עזב לפני פרוץ המלחמה לארגנטינה, שם הקים משפחה ושם גר עד יום מותו. אבי הצליח לברוח ולכן לא נשלח למחנות הריכוז. הוא הסתובב ביערות ושרד.

עם סיום המלחמה חזר לעיר אוז'הורוד (Uzhhorod) ושם פגש את בני משפחתו הקרובים והרחוקים יותר אשר שוחררו מהמחנות וביניהם הייתה אמי, שההכרות ביניהם הייתה עוד לפני המלחמה בשל היותם קרובי משפחה רחוקים.

בשנת 1945 התחתנו הורי, ובשנת 1949 עלו לארץ במסגרת מאורגנת ונקלטו במחנה העולים ברנדס בחדרה. הם שהו שם מספר חדשים עד אשר התארגן הגרעין המייסד ועלה לקרקע ליישב את הכפר הערבי הנטוש "איגזים". אבי ואמי כמו כל שאר המשפחות התפרנסו מחקלאות, אבי עבד תקופת מה כטרקטוריסט במושב. בשנות ה- 50 המאוחרות אבי הצטרף כשותף למאפייה שפעלה במושב, ולאחר זמן הפך לבעליה. המאפייה ספקה לחם וחלות לכל יישובי האזור, כמו כן היוותה מקום מפגש לנשות הכפר אשר באו בכל יום חמישי לאפות עוגות לשבת. העוגות הוכנסו לתנור הגדול והתוצאה הייתה נפלאה! כמו כן כל יום שישי בצהריים כל משפחה שלחה נציג עם סיר חמין לשבת אשר התבשל לאיטו עד שבת בצהריים. תוך כדי התעסקות בעוגות ובחמין המאפייה היוותה גם כמקום להחלפת מתכונים ורכילות צהובה.

חנה וצביקה בזרועותיה בלול העופות

לאחר מספר שנות פעילות הוחלט לסגור את המאפייה, אבי מצא עבודה כאופה במאפייה בעתלית שם עבד כמה שנים ומשם עבר למאפייה בחיפה, שם מצא את פרנסתו עד מותו בשנת 1985. אבי קבור בבית הקברות כפר סמיר בחיפה.

אמי נולדה בכפר "טורי רמט" בצ'כוסלובקיה. משפחתה הייתה גדולה – הורים ו- 9 ילדים - 7 אחיות ו- 2 אחים. אביה התפרנס מחייטות.

בפרוץ מלחמת העולם השנייה כאשר התחילו "המשלוחים" למחנות הריכוז אמי וכל משפחתה נשלחו לאושוויץ, שם הופרדו, אמי ואחותה בלנקה (שחיה עד היום) הועברו למחנה השמדה ועבודה ברקנאו ביחד עם עוד נערות מהכפר והסביבה. במחנה העבודה חלקו את יצוען בצריף 17 עם עוד כ– 50 בנות. אמי עבדה כתופרת מדי הנאצים והתחבבה על המפקדת הגרמנייה שהייתה אחראית על הצריף שלהן. בזכות מסירותה והתמדתה בעבודה והתנדבותה למשימות שאף אחת מהבנות לא רצתה לעשות, הצליחה אמי לשרוד. באומץ לב תמיד התנדבה לבצע את המשימות הקשות. לאחר ביצוע המשימות קיבלה צלחת מרק נוספת אותה נתנה לאחותה שבשלב מאוחר יותר חלתה ב"טיפוס". המפקדת, בזכות יחסיה המיוחדים עם אמי, התעלמה ממחלתה של דודתי ולא שלחה אותה לתאי הגזים. אמי אומצה ע"י המפקדת כתופרת האישית שלה. כדי להחזיר את הסומק ללחייה של אחותה החולה, אמי הלכה לפח האשפה המרכזי והוציאה מהזבל סלק אדום מבושל ומרחה אותו על לחייה של אחותה שהייתה חיוורת מאוד. היא השתמשה בסלק גם לצריכה עצמית, כתחליף לאודם וסומק.

בלנקה ואליהו נס עם ילדיהם

בלנקה ואונצי (חנה) בכרם מהר"ל

עם שחרורן מהמחנות חזרו אמי ואחותה לכפר לחפש, ואולי לפגוש, את יתר בני המשפחה אך לא מצאו אף אחד ובתיהם כבר אוכלסו באנשים זרים. מהכפר נסעו האחיות לעיר אוז'הורוד בתקווה למצוא שם קרובי משפחה, שם פגשה אמי את אבי ולימים התחתנו.

בשנת 1949 עלו לארץ למחנה ברנדיס בחדרה כשאמי בהריון עם אחי. הורי עלו למושב ביחד עם משפחות נוספות ב- 1949. משפחתה של בלנקה אחותה גם היא התיישבה במקום, אך עזבה לאמריקה אחרי כמה שנים. אחי נולד בחדרה ואני נולדתי בחיפה. אמי עבדה בחקלאות במשק המשפחתי יחד עם אבי. כאשר אבי התחיל לעבוד במאפייה, כל יום חמישי בערב גויסנו לעזור במריחת שמן בתבניות של החלות. בשבתות הילדים שמרו על החמין אחרי שהוצא מהתנור. לימים, כאשר ההכנסות התמעטו והמאפייה נסגרה, אמי יצאה לעבוד מחוץ לכפר. היא עבדה במשך 33 שנים בכפר הנוער "ימין אורד" עד יום מותה. היא הייתה עובדת מוערכת, מסורה, מתמידה, אוהבת, והצטיינה בכל מה שנדרש ממנה.

אמי הייתה אימא דאגנית, אוהבת ומסורה, בימים קשים ובימים טובים יותר, ולא חסר קושי. למרות הקושי לא החסירה מאתנו ולא חסכה מאומה. אמי הייתה גם אהובה על כל חברותיה בזכות טוב לבה וחוש ההומור שהיה לה.

כניצולת שואה קיבלה אמי פעם בשנה 10 ימי הבראה ובחרה לבלות אותם בים המלח. מידי שנה בחופשת חנוכה ירדה לקבל את הטיפולים להם נזקקה. בשנת 1989, בנר ראשון של חנוכה, אמי נפטרה מדום לב בלובי של מלון עין בוקק. היא נקברה בבית הקברות במושב וקברה הוא בין הקברים הראשונים שם.

שנה לאחר מותה, ובהחלטה משותפת, החלטנו אחי ואני למכור את הנחלה. בזה תם פרק חברותינו במושב, אך נשארו חברי הילדות איתם אנחנו בקשר עד היום, וכמובן נשארו זיכרונות מן הילדות הנהדרת שהייתה לנו ומחבורת הילדים שהיינו חלק ממנה."

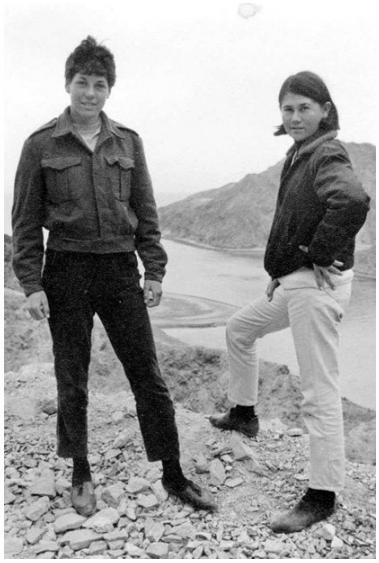

ציפי (ימין) עם נורית קפלן(צייזלר)

צביקה, אוגוסט 1962

גן הילדים-שורה ראשונה -מימין: צבי לבנה(צ'וקי), ציפי, רבקה קסלר, משמאל: נורית צייזלר (2). שורה שניה מימין: שמואל גלנץ (5)

מימין: ציפי, בת שבע מרמורשטיין

ציפי, רבקה קסלר

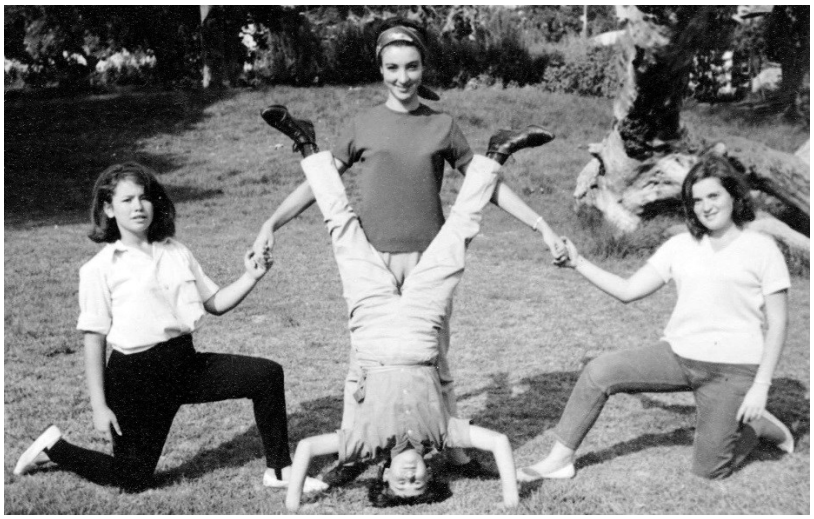

מימין לשמאל: שרה לבקוביץ, רנה אייזמן, חסידה כץ, ציפי על הראש